ROZSUDEK SOUDU (prvního senátu)

31. května 2005 *

Ve věci T-373/03,

Solo Italia Srl, se sídlem v Ossona (Itálie), zastoupená A. Bensoussanem, M.-E. Haasem a L. Tellier-Loniewskim, advokáty, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalobkyně,

proti

Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM), zastoupenému I. de Medrano Caballerem a A. Folliard-Monguiralem, jako zmocněnci,

žalovanému,

* Jednací jazyk: francouzština.

přičemž druhým účastníkem řízení před odvolacím senátem OHIM, vystupujícím jako vedlejší účastník řízení před Soudem, je

Nuova Sala Srl, se sídlem v Brescia (Itálie), zastoupená E. Gavuzzim, S. Hassanem a C. Pastorem, advokáty,

jejímž předmětem je žaloba podaná proti rozhodnutí druhého odvolacího senátu OHIM ze dne 10. září 2003 (věc R 208/2003-2), kterým je potvrzeno zamítnutí zápisu slovní ochranné známky PARMITALIA,

SOUD PRVNÍHO STUPNĚ EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (první senát),

ve složení J. D. Cooke, předseda, I. Labucka a V. Trstenjak, soudkyně,

vedoucí soudní kanceláře: J. Palacio González, vrchní rada,

s přihlédnutím k žalobě došlé kanceláři Soudu dne 12. listopadu 2003,

s přihlédnutím k vyjádření k žalobě došlému kanceláři Soudu dne 18. března 2004,

s přihlédnutím k vyjádření vedlejšího účastníka došlému kanceláři Soudu dne 8. března 2004,

po jednání konaném dne 16. listopadu 2004,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1 Dne 14. ledna 2000 podala Solo Italia Srl (dále jen „žalobkyně") u Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM) přihlášku ochranné známky Společenství na základě nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. 1994, L 11, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 146), ve znění pozdějších předpisů.

2 Ochrannou známkou, jejíž zápis byl požadován, je slovní označení PARMITALIA.

3 Výrobky, pro které byl zápis požadován, spadají do třídy 29 ve smyslu Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957, ve znění změn a doplňků, a odpovídají následujícímu popisu: „Sýry".

4 Dne 26. prosince 2000 byla přihláška ochranné známky zveřejněna ve *Věstníku ochranných známek Společenství.*

5 Dne 16. března 2001 podala Nuova Sala Srl (dále jen „vedlejší účastník řízení") na základě čl. 8 odst. 1 písm. a) a b) nařízení č. 40/94 námitky proti zápisu přihlašované ochranné známky pro všechny výrobky, na které se vztahuje přihláška ochranné známky. Námitky byly založeny na existenci obrazové ochranné známky Společenství PARMITAL, zapsané dne 1. prosince 1998 pro výrobky spadající do totožné třídy a odpovídající totožnému popisu, jako je popis uvedený v bodě 3 výše.

6 Rozhodnutím ze dne 26. listopadu 2002, doručeným účastníkům řízení stejného dne faxem, námitkové oddělení námitkám vyhovělo. Námitkové oddělení mělo v podstatě za to, že dotčené ochranné známky jsou po stránce vzhledové, fonetické a pojmové podobné.

7 Dne 4. prosince 2002 obdržel OHIM bankovním převodem od francouzské společnosti s názvem OK SA, společnosti, jejíž spojení s žalobkyní nebylo identifikováno, na svůj účet částku 800 eur s poznámkou PARMITALIA. Příkaz k převodu byl zadán dne 29. listopadu 2002. Žalobkyně mimoto zaslala svému zmocněnci šek na částku 1 375 eur za písemné podání k OHIM. Nicméně se jeví, že zmocněnec uvedené písemné podání nepodal.

8 Dne 17. ledna 2003 finanční oddělení OHIM ve víře, že se obrací na žalobkyni, zaslalo zásilku francouzské společnosti s názvem Solo Italia France za účelem získání informací o předmětu platby, kterou obdrželo dne 4. prosince 2002 s uvedením, že pro identifikaci předmětu platby byla stanovena lhůta v délce jednoho měsíce, která uplyne dne 17. února 2003, v případě jejíhož nedodržení bude platba považována za neplatnou, a bude tedy vrácena.

9 Dne 17. února 2003 obdržel OHIM od žalobkyně dopis, který uváděl, že zaplacený poplatek se týká odvolání směřujícího proti rozhodnutí ze dne 26. listopadu 2002. Přílohou tohoto dopisu bylo odvolání vypracované ve francouzštině. Překlad tohoto aktu do jednacího jazyka (a sice angličtiny) byl předložen dne 20. února 2003.

10 Dne 3. března 2003 zaslal zmocněnec žalobkyně OHIM kopii příkazu ze dne 29. listopadu 2002. Dne 14. března 2003 byl OHIM informován o ustanovení nového zmocněnce, který dne 21. března 2003 předložil nové písemnosti.

11 Dne 24. března 2003 OHIM žalobkyni informoval o obdržení jejího odvolání a předal věc odvolacímu senátu. Dne 14. května 2003 jí OHIM předal písemnosti osoby, která podala námitky, ze dne 9. května 2003. Žalobkyně na tyto písemnosti odpověděla dne 10. června 2003 a OHIM potvrdil příjem její odpovědi dne 17. června 2003. Novou odpověď zaslala žalobkyně OHIM dne 21. srpna 2003, jejíž přijetí jí bylo potvrzeno dne 10. září 2003.

12 Rozhodnutím ze dne 10. září 2003, doručeným žalobkyni dne 17. září 2003, druhý odvolací senát rozhodl o odvolání a zamítl jej jako nepřípustné z důvodu nedodržení lhůty pro podání odvolání stanovené článkem 59 nařízení č. 40/94. Odvolací senát měl totiž za to, že tato lhůta uplynula dne 26. ledna 2003 a že sdělení následující po tomto datu nemůže zhojit nedostatky uvedeného odvolání.

Návrhy účastníků řízení

13 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na otázky položené Soudem byly vyslechnuty na jednání, které se konalo dne 16. listopadu 2004.

14 Žalobkyně navrhuje, aby Soud:

— prohlásil tuto žalobu za přípustnou a zrušil rozhodnutí ze dne 10. září 2003;

— uložil OHIM náhradu nákladů řízení.

15 OHIM navrhuje, aby Soud:

— zamítl žalobu;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

16 Vedlejší účastník řízení navrhuje, aby Soud:

— zamítl žalobu;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

17 Vzhledem k tomu, že se vedlejší účastník řízení nemohl zúčastnit jednání, zaslal svá vyjádření faxem, jež byla se souhlasem žalobkyně a OHIM založena do spisu.

Právní otázky

18 Žalobkyně uvádí tři žalobní důvody vycházející z porušení článku 6 evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (EÚLP), porušení pravidel 55, 61 a 65 nařízení Komise (ES) č. 2868/95 ze dne 13. prosince 1995, kterým se provádí nařízení č. 40/94 (Úř. věst. L 303, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 189), a porušení článku 59 nařízení č. 40/94.

K přípustnosti prvních dvou žalobních důvodů

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článku 6 EÚLP

— Argumenty účastníků řízení

19 Podle žalobkyně vyžaduje článek 6 EÚLP, aby každý, kdo byl obviněn, byl podrobně seznámen s obviněním proti němu. Doručení rozhodnutí ze dne 26. listopadu 2002 faxem toto ustanovení porušuje, neboť nerespektuje podmínku jistoty doručení. Vzhledem ke své neplatnosti nemohlo doručení zahájit běh žádné lhůty; žalobkyně tedy z toho vyvozuje, že odvolání by mělo být prohlášeno za přípustné. Na jednání

žalobkyně znovu potvrdila, že první žalobní důvod vychází z nedostatku právní jistoty a že fax, který nejenže nebyl podepsaný, ale jak rovněž dodává, pro který OHIM rovněž neposkytl potvrzení o přijetí, nemůže tuto právní jistotu zaručit.

20 OHIM má za to, že první žalobní důvod je nepřípustný z důvodu, že není dostatečně odůvodněný, a že tedy porušuje čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu.

21 Na jednání dodal, že žalobní důvod, vycházející z porušení článku 6 EÚLP, je v každém případě nepřípustný, neboť nebyl před odvolacím senátem vznesen.

— Závěry Soudu

22 Před odvolacím senátem žalobkyně uvedla pouze svou neznalost procesních předpisů OHIM, neexistenci nebezpečí záměny mezi Parmital a Parmitalia a argument rozvedený níže v rámci třetího žalobního důvodu, podle něhož zaplacení poplatku za podání odvolání postačuje ke zhojení formální vady odvolání.

23 Je tedy nesporné, že žalobní důvod vycházející z případného porušení článku 6 EÚLP žalobkyně v žádném okamžiku před OHIM nevznesla, a že jej OHIM tudíž nezkoumal.

24 Mimoto je na místě nejprve uvést, že v souladu s článkem 74 nařízení č. 40/94 „v řízení týkajícím se relativních důvodů zamítnutí se však [OHIM] při zkoumání omezí na skutečnosti, důvody a návrhy přednesené účastníky" [rozsudek Soudu ze dne 22. října 2003, Éditions Albert René v. OHIM – Trucco (Starix), T-311/01, Recueil, s. II-4625, bod 69].

25 Zadruhé je třeba připomenout, že žaloba podaná u Soudu má za cíl kontrolu legality rozhodnutí odvolacích senátů OHIM ve smyslu článku 63 nařízení č. 40/94 [rozsudky Soudu ze dne 5. března 2003, Alcon v. OHIM – Dr. Robert Winzer Pharma (BSS), T-237/01, Recueil, s. II-411, bod 61; ze dne 6. března 2003, DaimlerChrysler v. OHIM (Calandre), T-128/01, Recueil, s. II-701, bod 18; ze dne 3. července 2003, Alejandro v. OHIM – Anheuser-Busch (BUDMEN), T-129/01, Recueil, s. II-2251, bod 67, a výše uvedený rozsudek Starix, bod 70]. Jestliže totiž podle čl. 63 odst. 3 nařízení č. 40/94 Soud „má pravomoc napadené rozhodnutí zrušit nebo jej změnit", musí být tento odstavec vykládán ve světle předchozího odstavce, podle něhož „žalobu lze podat pro nepříslušnost, podstatné porušení procesních ustanovení, porušení Smlouvy, tohoto nařízení nebo prováděcích předpisů nebo zneužití pravomocí", a v rámci článků 229 ES a 230 ES. Kontrola legality vykonávaná Soudem nad rozhodnutím odvolacího senátu musí být tedy prováděna s ohledem na právní otázky, které byly předneseny před odvolacím senátem (výše uvedený rozsudek Starix, bod 70).

26 Mimoto čl. 135 odst. 4 jednacího řádu výslovně upřesňuje, že „[p]odání účastníků řízení nesmí změnit předmět řízení před odvolacím senátem" (výše uvedený rozsudek Starix, bod 71).

27 Žalobkyně tedy nemůže dosáhnout toho, aby Soud rozhodl o projednávaném žalobním důvodu, vycházejícím z případného porušení článku 6 EÚLP, žalobním důvodu, který nebyl vznesen během administrativní fáze řízení před OHIM.

28 Jestliže OHIM ve svém vyjádření k žalobě nekonstatoval, že tento žalobní důvod je novým žalobním důvodem, ale pouze to uplatnil během jednání, nemá taková okolnost žádný vliv na řešení sporu, jelikož otázka shody mezi odvoláním podaným u odvolacího senátu a žalobou podanou k Soudu je otázkou veřejného pořádku, kterou je nutné zkoumat z úřední povinnosti.

29 První žalobní důvod musí být tedy odmítnut jako nepřípustný.

K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení pravidel 55, 61 a 65 nařízení č. 2868/95

— Argumenty účastníků řízení

30 Podpůrně žalobkyně uvádí, že má-li být doručení rozhodnutí námitkového oddělení ze dne 26. listopadu 2002 považováno za v souladu se zásadami stanovenými článkem 6 EÚLP, je toto rozhodnutí nicméně stiženo vadou, neboť nerespektuje podmínky stanovené pravidly 55, 61 a 65 nařízení č. 2868/95.

31 Žalobkyně uvádí, že přezkum tohoto doručení umožňuje konstatovat, že taková zásilka, jako je uvedené rozhodnutí, není podepsaná, a že uvedené rozhodnutí není opatřeno pečetí stanovenou pravidlem 55 nařízení č. 2868/95, neboť pouhý logotyp obsažený na první straně nemůže představovat pečeť vyžadovanou platnými předpisy.

32 OHIM má za to, že žalobkyně vytýká rovněž rozhodnutí odvolacího senátu, které je podepsané, že není opatřeno pečetí.

33 OHIM má za to, že druhý žalobní důvod je nepřípustný.

34 Co se týče rozhodnutí námitkového oddělení, musí být podle OHIM tento žalobní důvod, který byl předložen poprvé před Soudem, prohlášen za nepřípustný, jelikož čl. 135 odst. 4 jednacího řádu stanoví, že podání účastníků řízení nesmí změnit předmět řízení před odvolacím senátem.

35 Co se týče doručení rozhodnutí odvolacího senátu, shledání případného podstatného porušení procesních předpisů nepostačuje k tomu, aby vedlo ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť vady doručení rozhodnutí toto rozhodnutí nezasáhly a nemohou jej tedy narušit (rozsudek Soudního dvora ze dne 14. července 1972, ICI v. Komise, 48/69, Recueil, s. 619, bod 39, a rozsudek Soudu ze dne 28. května 1998, W v. Komise, T-78/96 a T-170/96, RecueilFP, s. I-A-239 a II-745, bod 183). V každém případě nedošlo k podstatnému porušení žádných procesních předpisů, neboť rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno, čímž jí nebylo zabráněno v tom, aby hájila svá práva [rozsudek Soudu ze dne 2. července 2002, SAT.1 v. OHIM (SAT.2), T-323/00, Recueil, s. II-2839].

36 Konečně žalobce nemá žádný legitimní zájem na zrušení z důvodu vadné formy rozhodnutí v případě, kdy zrušení rozhodnutí může vést pouze k nahrazení zrušeného rozhodnutí novým rozhodnutím, které je, pokud jde o meritum věci, totožné [viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 6. července 1983, Geist v. Komise, 117/81, Recueil, s. 2191, bod 7; rozsudky Soudu ze dne 18. prosince 1992, Díaz García v. Parlament, T-43/90, Recueil, s. II-2619, bod 54; ze dne 20. září 2000, Orthmann v. Komise, T-261/97, RecueilFP, s. I-A-181 a II-829, body 33 a 35, a ze dne 3. prosince 2003, Audi v. OHIM (TDI), T-16/02, Recueil, s. I-5167].

— Závěry Soudu

37 Zaprvé je třeba zdůraznit, že ze znění druhého žalobního důvodu žalobkyně nevyplývá, že žalobkyně zamýšlí kritizovat skutečnost, že rozhodnutí odvolacího senátu není opatřeno pečetí. S ohledem na její žalobu je to totiž právě doručení rozhodnutí námitkového oddělení ze dne 26. listopadu 2002, o které jde. Žalobkyně naopak uvádí rozhodnutí odvolacího senátu jako příklad, který je nutné následovat, uvádějíc, že „srovnání s rozhodnutím odvolacího senátu ze dne 10. září 2003 je zajímavé, neboť v tomto případě obsahují doručené dokumenty z důvodu jednoduché identifikace na první straně totožný logotyp, ale co se týče tohoto rozhodnutí, jsou zásilka i rozhodnutí podepsány".

38 Pokud jde o doručení rozhodnutí ze dne 26. listopadu 2002, je nesporné, že OHIM žalobní důvod vycházející z případného porušení pravidel 55, 61 a 65 nařízení č. 2868/95, který žalobkyně v žádném okamžiku před OHIM nevznesla, tudíž nezkoumal.

39 Z důvodů uvedených v bodech 24 až 26 výše a jak správně podotkl OHIM, nemůže žalobkyně dosáhnout toho, aby Soud rozhodl o projednávaném žalobním důvodu, vycházejícím z případného porušení těchto pravidel, žalobním důvodu, který nebyl v administrativní fázi řízení před OHIM vznesen.

40 Na jednání se ostatně žalobkyně ohledně tohoto bodu OHIM nevyjádřila.

41 Druhý žalobní důvod musí být tedy odmítnut jako nepřípustný.

K opodstatněnosti třetího žalobního důvodu, vycházejícího z porušení článku 59 nařízení č. 40/94

— Argumenty účastníků řízení

42 Žalobkyně rovněž podpůrně uplatňuje, že OHIM byl jejím příkazem k úhradě ze dne 29. listopadu 2002 jasně informován o jejím rozhodnutí podat odvolání. Uvádí, že teprve dne 17. ledna 2003 OHIM žalobkyni vyzval k upřesnění předmětu této platby. Dne 17. února 2003 žalobkyně OHIM tedy odpověděla, s tím že uvedla pochybení svého zmocněnce, že nejednal tak, jak ho žádala.

43 Žalobkyně má za to, že jak již sdělila OHIM prostřednictvím zásilky ze dne 21. srpna 2003, žádný předpis nestanoví zvláštní formu pro podání odvolání k OHIM a že bankovní převod ve výši 800 eur, provedený dne 4. prosince 2002 a odkazující na ochrannou známku PARMITALIA, byl OHIM jasně identifikován jako převod pocházející od žalobkyně, neboť byl předmětem zásilky ze dne 17. ledna 2003.

44 Žalobkyně tak usuzuje, že zaplacením poplatku byla zhojena formální vada odvolání. Dodává, že OHIM uznal, že tuto částku inkasoval a identifikoval zadavatele příkazu.

45 Odvolání tak bylo podáno ve lhůtě a mělo by být prohlášeno za přípustné, neboť bylo krom toho odůvodněno ve lhůtě čtyř měsíců, ve dnech 17. a 20. února 2003 a dne 21. března 2003, a formální vada řízení byla zhojena ve stanovené lhůtě.

46 Žalobkyně nakonec uvádí, že i když se OHIM rozhodl doručit svá rozhodnutí prostřednictvím poněkud omezujících prostředků zasláním faxu a zavedl použití tohoto flexibilního prostředku doručení v rámci odvolacího řízení, nemůže nicméně omezit podmínky podání těchto opravných prostředků a procesu navrácení do původního stavu stanoveného v článku 78 nařízení č. 40/94. Striktní výklad podmínek stanovených článkem 59 tohoto nařízení a způsobů použití článku 78 tohoto nařízení by mělo za následek zbavení účastníka řízení, který je obětí pochybení svého zmocněnce, jakýchkoliv opravných prostředků, v důsledku čehož by se žalobkyně nemohla spravedlivě hájit.

47 Na jednání žalobkyně uvedla, že OHIM měl ve své žádosti o upřesnění zaslané Solo Italia France – kterou označila za skutečně „správného partnera pro jednání" – upozornit na dvouměsíční lhůtu a tato lhůta měla znovu běžet od této žádosti. Skutečnost, že OHIM nevrátil částku 800 eur, krom toho ukazuje, že považuje odvolání za řádně podané.

48 Na jednání žalobkyně rovněž upřesnila, že ve skutečnosti nenavrhuje použít článek 78 nařízení č. 40/94, ale že zdůrazňuje, že navrácení do původního stavu nemůže být použito v případě pochybení zmocněnce.

49 OHIM má s ohledem na pravidlo 48 odst. 1 písm. c) a pravidlo 49 nařízení č. 2868/95, jakož i článek 59 nařízení č. 40/94 za to, že pro to, aby odvolání mohlo být přípustné, musí vyhovět třem následujícím kumulativním podmínkám: zaprvé, odvolání musí být podáno během dvou měsíců po doručení napadeného rozhodnutí, musí uvádět napadené rozhodnutí a upřesňovat, v jakém rozsahu má být toto rozhodnutí změněno nebo zrušeno; zadruhé, poplatek za odvolání musí být zaplacen ve lhůtě dvou měsíců; zatřetí, písemné podání objasňující důvody odvolání musí být předloženo ve lhůtě čtyř měsíců po doručení napadeného rozhodnutí.

50 OHIM navíc uvádí, že ačkoliv se žalobkyně touto otázkou nezaobírala, lhůta poskytnutá pro zaplacení poplatku za odvolání nemůže mít za následek prodloužení lhůty pro předložení aktu.

51 Nakonec zdůrazňuje, že žalobkyně nepodala žádný návrh na navrácení do původního stavu.

52 Na jednání OHIM uvedl, že nemohl identifikovat vztah mezi společnostmi OK SA a Solo Italia, že částka 800 eur mohla odpovídat zaplacení více poplatků nebo různých přihlášek, že dvouměsíční lhůta je zákonnou lhůtou, jejíž prodloužení nepřísluší jeho finančnímu oddělení, a že toto oddělení nemohlo žalobkyni připomenout, že běží dvouměsíční lhůta, neboť nemohlo vědět, že se jedná o lhůtu pro podání odvolání. Obecně nepřísluší jeho finančnímu oddělení, které má ostatně vlastní počítačový systém, provádět takové rešerše; navíc i když by finanční oddělení pochopilo, že uvedená částka odpovídá poplatku za odvolání, nepřísluší mu žalobkyni upozorňovat na existenci lhůty pro podání odvolání.

53 Konečně, co se týče navrácení do původního stavu, OHIM na jednání vysvětlil, že uplatnění této zásady není žádným způsobem vyloučeno v případě, že pochybení je činem zmocněnce; dva rozsudky soudu Společenství nechávají mimoto tuto možnost otevřenou.

54 Vedlejší účastník řízení k argumentům OHIM dodává, že na platebním příkazu ze dne 29. listopadu 2002 je uvedeno jméno společnosti „OK SA", což neumožňovalo

spojovat tento příkaz se společností Solo Italia Srl; OHIM ostatně, jak tvrdí vedlejší účastník řízení, zaslal svou žádost o vysvětlení dne 17. ledna 2003 na zcela jinou společnost, společnost „Solo Italia France", která má své sídlo ve Francii, a nikoli v Itálii.

55 Vedlejší účastník řízení nakonec uvádí, že kromě skutečnosti, že na základě čl. 78 odst. 2 nařízení č. 40/94 je navrácení do původního stavu možné pouze za podmínky, že žádost je podána písemně a současně je zaplacen odpovídající poplatek, takový návrh nemůže být považován za podaný, jelikož uplynula lhůta jednoho roku.

— Závěry Soudu

56 Podle článku 59 nařízení č. 40/94 musí být odvolání podáno u OHIM písemně ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí.

57 V projednávaném případě je třeba konstatovat, že OHIM nebyla v této lhůtě doručena žádná písemnost v tomto smyslu.

58 I když je podle tohoto článku odvolání považováno za podané pouze poté, co byl zaplacen poplatek za podání odvolání, nemůže být pouhý převod odpovídající částky považován za ekvivalent aktu vyžadovaného uvedeným článkem.

59 Navíc ani z předpisů ani z judikatury nevyplývá, že OHIM a zvláště jeho finanční oddělení je povinné upozorňovat případné odvolatele u odvolacího senátu na následky nedodržení formalit stanovených nařízením č. 40/94.

60 Co se týče navrácení do původního stavu, nevylučuje ustanovení článku 78 nařízení č. 40/94 uplatnění této zásady v případě pochybení zmocněnce. Ještě je třeba, aby byly dodrženy podmínky, zejména předpoklad, že byla prokázána veškerá obezřetnost vyžadovaná okolnostmi [viz, co se týče pochybení zmocněnce přihlašovatele, rozsudek ze dne 20. června 2001, Ruf a Stier v. OHIM (vyobrazení „DAKOTA"), T-146/00, Recueil, s. II-1797, body 55 až 61].

61 Vzhledem k tomu, že podmínky stanovené článkem 59 nařízení č. 40/94 nebyly v projednávaném případě dodrženy, musí být rovněž třetí žalobní důvod, a tedy žaloba v plném rozsahu, zamítnuty.

K nákladům řízení

62 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu bude účastníku řízení, který byl ve sporu neúspěšný, uložena náhrada nákladů řízení, pokud účastník, který byl ve sporu úspěšný, náhradu nákladů ve svém návrhu požadoval. Vzhledem k tomu, že žalobkyně byla ve sporu neúspěšná, je namístě uložit jí náhradu nákladů řízení vynaložených OHIM a vedlejším účastníkem v souladu s jejich návrhy.

Z těchto důvodů

SOUD (první senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Žalobkyni se ukládá náhrada nákladů řízení.

Cooke Labucka Trstenjak

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 31. května 2005.

Vedoucí soudní kanceláře

H. Jung

Předseda

J. D. Cooke